

LBRIS

We know
books

Tiberiu Foris

Timpul pierdut

jurnal
de pandemie

volumul 3

CREATOR

BRAȘOV, 2022

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE de Tiberiu Foris	5
01. PLÂNGE TOAMNA.....	9
02. ÎNTR-O ȚARĂ.....	11
03. MĂ DOARE.....	13
04. FABULĂ	15
05. CASĂ DE PIATRĂ, FSNI!	18
06. FÂNTÂNA.....	20
07. MĂ UIT. ROZA VÂNTURILOR.....	23
08. APĂ ȘI PIATRĂ.....	25
09. GĂTEȘTE, MAMĂ, BRADUL.....	26
10. ZÂMBET ȘI CREDINȚĂ.....	28
11. SOARTA DUSĂ-N ANI.....	30
12. ALEGERI	33
13. META.....	35
14. CĂLDURĂ ȘI LUMINĂ.....	38
15. ÎNTR-O LUME SCHIMBĂTOARE.....	40

16. CONDUȘI DE IDIOȚI.....	43
17. DĂ-NE, DOAMNE!	46
18. CE VREMURI.....	48
19. FĂRĂ DE MINTE.....	50
20. TRANDAFIRI.....	52
21. CU BÂTE ȘI CU BOLOVANI.....	54
22. MĂ-ÎNCREDI.....	56
23. CE IARNĂ-N PRAG DE PRIMĂVARĂ.....	58
24. AI APOCALIPSEI REGI	60
25. AZI, LUMEA PLÂNGE.....	62
26. FĂRĂ.....	64
27. ÎNTR-UN TIMP.....	66
28. PUȚINTICA ȘI ZEVZEACA.....	68
29. POVESTE.....	70
30. ÎNTR-O LUME, AZI NEBUNĂ.....	72
31. 1 MAI.....	76
32. ȚARA ROȘIE.....	78
33. AZI	80
34. FURNICUȚELE	82
35. FATALISTA SOARTĂ.....	84
36. SINGURI!	86
37. NOI V-AM EDUCATI!	87
38. NOUA ORDINE.....	89
39. ÎNTR-O LUME PROGRESISTĂ.....	91
40. SE ÎNVÂRTE-N LOC PĂMÂNTUL.....	93

41. BALADA.....	95
42. ÎN UNIUNE.....	97
43. RAȚIUNEA PRINSĂ-N SOMN.....	100
44. SCHIMBĂM PLANETA!.....	102
45. ORDINEA MONDIALĂ.....	105
46. GENERAȚIA ÎN BLUGI.....	107
47. E LUMEA.....	110
48. VREME TRECE.....	112
49. TRISTA TURMĂ DE OVINE.....	115
50. REPTILA.....	117
51. A PLECAT REGINA.....	118
52. LUMEA PROGRESISTĂ.....	119
53. BIROCRAȚI DIN UNIUNE.....	121
54. PROSTOCRAȚIA.....	122
55. FACTURA.....	124
56. CLANUL PENTRU UNIUNEA ROMÂNILOR.....	126
57. PĂCĂLICI.....	128
58. GÂNDĂCELUL.....	130
59. ÎNGERI SAU VAMPIRI?.....	132
60. CATEDRA DIN CER.....	134

01.

PLÂNGE TOAMNA...

Plânge toamna printre frunze colorate cu suspine
într-o lume-n disperare ce din neguri parcă vine
când ai mei, în toate cele, și cu bune și cu rele,
neștiuți și în uitare, pleacă anonimi spre stele.

Într-o lume neștiută și cuprinsă de schimbare,
când realul fuge-n zare și în neștiință moare,
sentimentele se schimbă în binare șmecherii
de a reuși în soarta de a fi sau a nu fi.

Suntem prinși în bătălia cu dușmanul fără față,
tulburați în nebunia fără limite de rasă,
un dușman ce ne înfrânge și, sortiți, e clar, pierim,
dacă vom uita iubirea și uita-vom să zâmbim.

Merg în față, îmi văd drumul, uit trecutul și zâmbesc,
plâng și râd pe-a mea cărare chiar de-i greu și mă-ndoiesc,
dar, în lumea schimbătoare, în rotite anotimpuri,
trec cântând printre neazuri, fericind ciudate timpuri!

02.

ÎNTR-O ȚARĂ...

Într-o țară prinsă-n boala dintr-o lume în schimbare,
politrucci, pe cap cu coarne, ne împing spre grea visare
și românul meu sărmanul, cu o soartă fatalistă,
plânge-n pumni jelindu-și dorul într-o doină tot mai tristă.

Codrul nu-i mai este frate, e tăiat și dus departe,
tot ce îl unea în cuget, azi, cu ură îl desparte,
iar pe ulița umbrită, plină astăzi doar de tină,
Soarele de după nouri nu mai dă deloc Lumină.

Fabrici, de mișei tăiate și la kilogram vândute,
azi rânjesc dintre ruine prin noroaie reci și mute,
iar pe câmpuri nelucrate, cu istorii de ogoare,
bântuie vechi siluete de fantome de tractoare.

Pruncii pleacă-n lumea largă fără de vreun viitor,
iar bunicii triști și singuri fără de speranță mor
când o gașcă nesătulă, cu doctrina-n șmecherie,
se rotește-n fruntea țării la minciuni și la hoție.

Azi, de soarta ne încercă și în toate de e greu,
să ne ridicăm privirea înspre Cer și Dumnezeu,
să ne deșteptăm din somnul fără de vreo rațiune
și, cu inima-n iubire, să fim iarăși Națiune!

Căci, în lumea tot mai crudă și mai rea și schimbătoare,
suntem pruncii de Lumină, de sub Lună, de sub Soare,
și, o soartă hărăzită de aceleași ursitoare,
prin iubire ne unește, iar iubirea-n veci nu moare!

03.

MĂ DOARE...

Mă doare-n suflet... mi-a pierit mândria
și sunt bolnav, mă doare România
și zac sleit și fără de putere
și Sufletul – un hap de țară-mi cere.

Mă doare-n oameni, sunt bolnavi cu toții,
iar leacuri false vând, cu gramul, hoții,
și-n vot le iau, în grup, temperatura,
să-i vindece miștind, vânzându-și ura.

Mă doare-n munți, și în păduri, și-n ape,
ce trist încearcă în hotar să scape
când vraci le vând, când totu-i de vânzare,
pilula unei morți din depărtare.

Mă doare-n școli, cultură și-n spitale,
azi cavalerii nud, fără de zale,
răniți, slăbiți și fără de mâncare,
plecați pe calea fără de scăpare.

Mă doare în copii, băieți și fete,
bolnavi în telefoane și-n tablete,
speriați și slabi, ce nu-și mai știu azi genul,
și au drept zmei – glutenul și polenul.

Și dacă-n Suflet plâng, și tot mă doare
în lumea ce bolește, care moare,
și zac și strig, bolnav de România,
un singur hap mă vindecă: Mândria!

04

FABULĂ

Într-un veac fără de nume,
în pădurea de minune,
animale minunate
a tuși porniră toate.

Și tușite, nădușite,
de frisoane zguduite,
cu dureri de ochi și labă,
nu mai pot a face treabă.

Cioara, mesager se știe,
croncăni că-i pandemie
și urla din zi în noapte
să se țină toți departe.

Și cu toți mereu să poarte,
și în zi, și peste noapte,
botnițele cu măsură,
peste bot și peste gură.

Și pe labe să se spele,
să le țină curățele
cu soluție acidă
din extras de aguridă.

Ursul, șeful din pădure,
stând pe-un tron din rugi de mure
decretă, pătruns de vină,
păduricea-n carantină.

Toți de-acum vor lua țepoaie
cu extras din ciunăfaie,
căci de nu, vor sta-n pricină,
consemnați în vizuină.

Vor primi o stea distinsă,
frunză verde-n blană prinsă
și-or sfârși pe veci cu chinul
cei ce-n dos și-au tras vaccinul.

Unii prind să se îndoiaie
cum că-n serul din țepoaie
ar fi draci în mii de forme,
ce în oameni să-i transforme.

Și, prin rugi de fragi și mure,
revoluție-n pădure
se porni prin colb și zoaie,
pro și contra la țepoaie.

Doar un panda, fără mască,
din pădurea chinezească,
cu ochi mici și botul mare,
cugeta: prostia doare!

05.

CASĂ DE PIATRĂ, FSN!

Fără de gen, fără morală,
e nuntă mare-n Capitală
și, în perechea cea aleasă,
nu știi de mire ori mireasă.

Un partener de stângă parte
pomeni de zor în zări împarte,
cuprins de roșii sentimente,
cu zestrea strânsă în procente.

Perechea-n dreapta de-i stă rostul,
la masă taie tot ca prostul,
visând ca să mănânce tortul
plătind peste un veac, cu ortul.